

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 10 mei 2011 in zaak nr. 11/14402 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 april 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1, voor zover thans van belang, klaagt de vreemdeling dat de rechtbank bij de beoordeling of de gronden de maatregel van bewaring kunnen dragen ten onrechte Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn) heeft toegepast. De rechtbank heeft volgens de vreemdeling miskend dat hij de Duitse nationaliteit heeft en derhalve burger van de Unie is zodat de richtlijn niet van toepassing is.

2.1.1. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de richtlijn is deze van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder 1, voor zover thans van belang, wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder 'onderdaan van een derde land' verstaan eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, eerste lid, van het Verdrag (thans: artikel 20, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie).

2.1.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling de Duitse nationaliteit heeft. De rechtbank heeft niet onderkend dat de richtlijn ingevolge artikel 2, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 3, aanhef en onder 1, niet op de vreemdeling, als burger van de Unie, van toepassing is.

De grief slaagt reeds hierom. Hetgeen voor het overige in de grief is aangevoerd, behoeft geen bespreking.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 23 april 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat de gronden de maatregel van bewaring niet kunnen dragen. Wat betreft de ongewenstverklaring had, nu hij burger van de Unie is en gelet op het arrest van de Hoge Raad van 13 juli 2010 (LJN: BL2854), onderzocht moeten worden of sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde. Nu een dergelijk onderzoek ontbreekt, mist het besluit van 23 april 2011 een deugdelijke motivering, aldus de vreemdeling.

2.3.1. Aan de maatregel van bewaring is ten grondslag gelegd dat het belang van de openbare orde de inbewaringstelling van de vreemdeling vordert, omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat deze zich aan zijn uitzetting zal onttrekken nu hij niet beschikt over een identiteitsdocument als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), ongewenst is verklaard, zich niet heeft gehouden aan zijn vertrektermijn, geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en zich niet heeft aangemeld bij de korpschef.

2.3.2. Volgens paragraaf A6/5.3.3.7 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, kan een onderdaan van de Europese Unie slechts in bewaring worden gesteld indien de minister een besluit op grond van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG heeft genomen, waarmee het verblijfsrecht is beëindigd om redenen van openbare orde en met een beroep op artikel 8.24, derde lid, van het Vb 2000 wordt afgeweken van een vertrektermijn van vier weken.

2.3.3. Bij besluit van 12 februari 2011 is het verblijfsrecht van de vreemdeling om redenen van openbare orde beëindigd, is op grond van artikel 8.24, derde lid, van het Vb 2000 de vertrektermijn verkort en is de vreemdeling ongewenst verklaard. Met dit besluit heeft de minister een besluit genomen als bedoeld in paragraaf A6/5.3.3.7 van de Vc 2000, als weergegeven in 2.3.2.. Het arrest van de Hoge Raad van 13 juli 2010 (LJN: BL2854) leidt er niet toe dat in dit geval beoordeeld moet worden of sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde, reeds omdat geen sprake is van gelijke gevallen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 december 2007 in zaak nr. 2007007858/1, www.raadvanstate.nl) verdraagt het zich niet met het stelsel van de Vreemdelingenwet 2000 dat de rechter die over de maatregel van bewaring oordeelt, zich daarbij tevens uitsprekt over de rechtmatigheid van een besluit waarbij het verblijfsrecht van een vreemdeling is beëindigd met verkorting van de vertrektermijn en hij ongewenst is verklaard. Eerst indien dat besluit in de daartoe voorziene procedure onrechtmatig is geoordeeld, kan de rechter die over de maatregel van bewaring heeft te oordelen, zich gesteld zien voor de vraag naar de gevolgen daarvan voor de rechtmatigheid van die maatregel. Van een dergelijke situatie is in dit geval geen sprake.

Gelet op het bovenstaande heeft de minister aan de maatregel van

bewaring ten grondslag mogen leggen dat de vreemdeling ongewenst is verklaard. Deze grond is reeds voldoende om de maatregel van bewaring te kunnen dragen. De beroepsgrond faalt.

2.4. Gelet op het voorgaande, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 23 april 2011 alsnog ongegrond verklaren. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 10 mei 2011 in zaak nr. 11/14402;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.L.N. Bakker, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

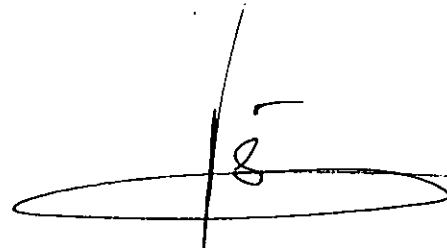
w.g. Bakker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 september 2011

395.

Verzonden: 30 september 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

10. MEI. 2011 10:53

SBR VREEMDELINGEN

NR. 847 P. 2/5

procedur
II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/14402

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

geboren op _____ van Duitse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. M.H.K. van Middelkoop, advocaat te Haarlem,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Noordeloos, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 23 april 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepschrift van 26 april 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 3 mei 2011. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. B.J.P.M. Ficq, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig L.T. Valckx als tolk in de Duitse taal.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1. Eiser heeft betoogd dat verweerder diende na te gaan of er sprake was van een actuele bedreiging van de openbare orde, gelet op eisers ongewenstverklaring. Eiser verwijst hierbij naar een uitspraak van de Hoge Raad van 13 juli 2010, LJN: BL2854. De grond dat eiser niet beschikt over een identiteitsbewijs heeft verweerder niet ten grondslag kunnen leggen aan de maatregel. Eiser is een EU onderdaan en uit de M119 blijkt dat verweerder een ingescand identiteitsdocument bezit van eiser. De grond dat eiser zich niet heeft gemeld bij de

10. MEI. 2011 10:53

SBR VREEMDELINGEN

NR. 847 P. 3/5

Zaaknummer: AWB 11/14402 inzake

Pagina 2 van 4

korpschef heeft verweerder evenmin aan de maatregel ten grondslag kunnen leggen, nu eiser een EU onderdaan is en zich daarom niet hoefde te melden. Ook heeft eiser betoogd dat verweerder de grond dat eiser zich niet heeft gehouden aan de vertrektermijn niet aan de maatregel ten grondslag heeft kunnen leggen. Op 12 februari 2011 is eiser ongewenst verklaard, maar hem was niet duidelijk dat hij Nederland diende te verlaten. Verder beschikt eiser over een vaste woon- of verblijfplaats. Hij is bekend bij maatschappelijk werk en bij het Leger des Heils.

2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de maatregel van bewaring rechtmatig is opgelegd en dat alle gronden de maatregel dragen. Eiser beschikte op het moment van inbewaringstelling niet over een identiteitsdocument, is ongewenst verklaard, heeft zich niet gehouden aan de in de ongewenstverklaring gestelde vertrektermijn en heeft geen vaste woon- of verblijfplaats. Ook een EU onderdaan dient zich te melden bij de korpschef. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers ongewenstverklaring niet ter toetsing voorligt in onderhavige procedure. De verwijzing van eiser naar de uitspraak van de Hoge Raad van 13 juli 2010 maakt dit niet anders, nu niet blijkt dat er sprake is van gelijke gevallen.

3.1 De rechtbank stelt vast dat verweerder de volgende gronden aan de maatregel van bewaring ten grondslag heeft gelegd:

- eiser beschikt niet over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- eiser heeft geen vaste woon-/verblijfplaats;
- eiser is ongewenst verklaard;
- eiser heeft zich niet gehouden aan de vertrektermijn;
- eiser heeft zich niet aangemeld bij de korpschef.

3.2. Zoals de Afdeling (bestuursrechtspraak van de Raad van State) in de uitspraak van 21 maart 2011 (nr. 201100555/1) heeft overwogen, kan artikel 59, eerste lid aanhef en onder a, van de Vw 2000 richtlijnconform worden uitgelegd in die zin dat een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd als de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Mede gelet op het -arrest en gelet op de tekst van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn, die duidt op een handelen of nalaten van de te verwijderen vreemdeling dat rechtstreeks verband houdt met de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure, dient verweerder concreet toe te lichten dat uit de gronden kan worden afgeleid dat eiser de voorbereiding van de terugkeer of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert en op welke wijze hij dat doet.

3.3. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2011 tevens heeft overwogen, bestaat er in beginsel aanleiding om aan te nemen dat een vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert als deze niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en zich daarnaast bijvoorbeeld niet aan zijn vertrekplicht of verplichting tot aanmelding heeft gehouden.

3.4. De rechtbank overweegt dat verweerder de gronden van de maatregel ter zitting heeft toegelicht. Niet is gebleken dat eiser een vaste woon- of verblijfplaats heeft. De enkele stelling van eiser dat het gebruikelijk is dat dak- en thuislozen staan ingeschreven bij het Leger des Heils, is niet nader onderbouwd met stukken. Eiser heeft blijkens het proces-

0235428990

10: MEI. 2011 10:54

SBR VREEMDELINGEN

NR. 847 - P. 4/5

Zaaknummer: AWB 11/14402 inzake

Pagina 3 van 4

verbaal van het gehoor op grond van artikel 59 van de Vw 2000 aangegeven dat hij al tien jaar op straat leeft. Niet is in geschil dat eiser op 12 februari 2011 ongewenst is verklaard. Verder is niet gebleken dat er rechtsmiddelen zijn aangewend tegen voornoemde ongewenstverklaring. In de betreffende beschikking is eiser medegedeeld dat hij na de bekendmaking daarvan niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat de vertrektermijn op nul uur is gesteld. Gelet hierop en onder verwijzing naar voornoemde uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 is de rechtbank van oordeel dat reeds uit het samenstel van deze twee gronden - eiser heeft geen vaste woon-/verblijfplaats en zich niet gehouden aan de vertrektermijn - kan worden afgeleid dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Deze gronden heeft verweerder aldus aan de bewaring ten grondslag kunnen leggen en zijn naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de oplegging van de maatregel te kunnen dragen.

Ten aanzien van de grond dat eiser ongewenst is verklaard begrijpt de rechtbank eiser aldus dat verweerder deze grond niet ten grondslag heeft kunnen leggen aan de maatregel van bewaring omdat niet is gebleken dat verweerder heeft getoetst of sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde, gelet op de uitspraak van de Hoge Raad van 13 juli 2010. Wat hier ook van zij, gelet op hetgeen hierboven is overwogen behoeven de overige gronden, waaronder deze, geen bespreking meer.

4. Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook ongegrond.

6. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

10. MEI. 2011 10:54

SBR VREEMDELINGEN

NR. 847 P. 5/5

Zaaknummer: AWB 11/14402 inzake

Pagina 4 van 4

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.S.F. Voskens, rechter, in tegenwoordigheid van J.G.J. Geerlings, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 10 mei 2011.

Afschrift verzonden op: 10 MEI 2011

Conc.: CG
 Coll: Y
 D: C
 VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
 ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Blaauw
advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 MEI 2011	
ZAAKNR. 2011055541	
AAN: <i>VB</i>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr. W.M. Blaauw
Mr. B.J.P.M. Ficq
Mr. A.J.W. van Elk
Mr. A. van Tuyck
Mr. M.H.K. van Middelkoop
Mr. I.G. Veenstra-Verkerke
Mr. K. Schouten

Aan: DE RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
t.a.v. de Voorzitter van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG
Per Telefax: 070 - 36 51 380

Dossier: 56443
E-mail: marliese.van.middelkoop@Blaauwadvocaten.NL
Telefoon: 023-7071330
AWB nr 11/14402

Datum: 17 mei 2011

Betreft: geboren op van Duitse nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij zend ik u namens mijn cliënt een hogerberoepschrift met het vriendelijke verzoek dit in behandeling te nemen.

In afwachting van uw berichten, tekent,

hoogachtend,

M.H.K. van Middelkoop

* bijlage : uitspraak

Blaauw
advocaten

Raad van State

HOGERBEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17. MEI. 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN :

geboren op van Duitse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Haarlem, Schotersingel 153, 2023 AD, ten kantore van Blaauw advocaten, waar mr. M.H.K. van Middelkoop door hem daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd is om hoger beroep in stellen en het hoger beroepschrift te ondertekenen;

dat hiermede in hoger beroep gaat tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage sector bestuursrecht zittinghoudende te Amsterdam d.d. 10 mei 2011, kenmerk 11/14402 inzake het beroep tegen de vreemdelingenbewaring welke ongegrond werd verklaard. Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als **produktie 1** overgelegd.

dat Mike Peter Mielsch zich met de uitspraak van de rechtbank niet kan verenigen en in hoger beroep gaat om geen rechten te verspelen. Bij dit schrijven treft u aan de grieven bij dit beroepschrift. **produktie 2**

dat Mike Peter Mielsch verzoekt de griffierechten ten laste van de rekeningcourant van Blaauw advocaten te brengen.

REDENEN WAAROM :

Mike Peter Mielsch zich wendt tot Raad van State, met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Haarlem, 17 mei 2011

Gemachtigde,

M.H.K. van Middelkoop

Productie 2

Clïent kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage sector bestuursrecht zittinghoudende te Amsterdam d.d. 10 mei 2011.

Grief 1 ten aanzien van rechtsoverweging 3.2 tot en 6

De rechtbank heeft miskend dat de Terugkeerrichtlijn van toepassing is op appellant en dat reeds uit het samenstel van de gronden "geen vaste woon of verblijfplaats" en "zich niet houden aan de vertrektermijn" kan worden afgeleid dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderprocedure als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Daarnaast miskent de rechtbank dat de grond ongewenst verklaard en de daarbij te toetsen vraag of sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde geen bespreking meer behoeft aangezien de eerste twee hierboven genoemde gronden de maatregel al zouden kunnen dragen.

De Terugkeerrichtlijn is helemaal niet van toepassing op appellant omdat hij de Duitse nationaliteit heeft en derhalve Burger van de Unie is. Nergens in het gehele procesdossier wordt dit overigens betwist. Bovendien blijkt dit onverkort uit de M119, zie bijlage 1, waarin staat aangegeven op pagina 2, onderaan, dat het oude identiteitsdocument van appellant is ingescand en verder blijkt zijn Duitse nationaliteit onder meer uit zijn "biometricalnummer" of kenmerk wat een uniek nummer betreft en aangeeft dat appellant de Duitse nationaliteit bezit, zie bijlage 2.

Nu uit artikel 3, aanhef, en eerste lid van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat deze richtlijn alleen van toepassing is op onderdanen van een derde land of wel een ieder die **geen** burger van de Unie is, heeft de rechtbank op onjuiste gronden geoordeeld dat de maatregel rechtmatig is opgelegd!

Bovendien had de rechtbank wel degelijk moeten toetsen aan het openbare orde begrip behorend bij gemeenschapsonderdanen te weten of er sprake is van actuele bedreiging van de openbare orde en of oplegging van vrijheidsontneming aan een burger van de Unie gerechtvaardigd was. Uit zo wel het bepaalde in artikel 27 van de richtlijn 2004/38 als het beleid van de Minister van Immigratie en Asiel, neergelegd in de Vreemdelingen circulaire paragraaf B10/7.1.1, blijkt dat aan de hand van persoonlijk gedrag van appellant moest worden vastgesteld dat sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving. Een onderzoek naar het persoonlijk gedrag van appellant bij oplegging van de maatregel in relatie tot een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde ontbreekt, zodat het besluit tot oplegging van de maatregel d.d. 23 april 2011 een deugdelijke motivering ontbeert. Dit maakt de oplegging van de maatregel eveneens onrechtmatig.

Daarnaast is de ongewenstverklaring van appellant nog niet in rechte vast komen te staan nu nog een bezwaar en een voorlopige voorziening aanhangig zijn. Gezien artikel 8.24, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit moest de uitzetting van appellant en de daarmee samenhangende inbewaringstelling achterwege blijven totdat op de voorlopige voorziening zou zijn beslist. Nu nog niet is beslist op de voorlopige voorziening is appellant eveneens in weerwil van vorengenoemd artikel in bewaring gesteld. Daarnaast blijkt geenszins waarom in afwijking van artikel 62 vierde lid van de Vreemdelingenwet 2000 geen vertrektermijn van vier weken is gegeven. De Minister had moeten aantonen dat een dringende redenen aanwezig waren waarom een nul uren vertrektermijn is gegeven gezien artikel 8.24, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, zie ook het beleid neergelegd in de Vreemdelingen circulaire paragraaf A6/5.3.3.7.

Blaauw
advocaten

Redenen waarom appellant uw Afdeling verzoekt het hoger beroepschrift gegrond te verklaren.

Hoogachtend,

M.H.K. van Middelkoop